

# Gesloten boek

December 2010

---

Op een plank zag ik je beduimeld en verstoofd staan  
tussen proza, dichtbij dichtwerk en toch ver hier vandaan.  
Je verpieterde daar, als een vreemde eend in de bijt  
Ooit uitgelezen, argeloos weggeborgen zonder zorgzaam zorgen.  
Een gesloten boek werd je, in alle eenzaamheid  
niemand pakte je weg, nam verantwoordelijkheid  
Je bleef staan in aineghaid, wat een contrast.  
Niemand die zei 'Wil jij bij mij in de kast?'

Een liefdesromannetje uit een rozig reeksboeketje  
Er werd van gesmuld, door Bep, en tante Jetje  
Maar jij bleef staan, verwonderlijke eend in de bijt  
Iedereen las je links liggen, je zelfvertrouwen kwijt  
Je dacht soms aan euthanasie, aan brand in je smeulende hart  
Je bleef maar liggen op die plank, eenzaam, zo verward  
Soms dacht je: "geef me dan maar mee met oud papier  
maar in hemelsnaam: laat me toch niet langer hier!"

In je beletterde bladzijden van gebondenheid  
Reerde je regen, treurtranen als ontbijt in de vergetelheid  
Nooit aangeraakt, niet doorgebladerd, noch benaderd  
Nooit iemand die een volle volzin, of een citaat  
voorzichtig met potlood heeft omcirkeld of omkaderd

Je leven op de plank als een hiaat in de dageraad  
Niemand die je taal spreekt of verstaat  
Een sprookjesboek komt, een nouvelle gaat  
maar jij bleef staan, stilletjes alleen, heimelijk kwaad

Op een zonstralende dag liep ik jouw leven binnen  
En streelde met een vinger lieflijk over je rug  
en pakte je op en....zette je niet meer terug  
Ik nam je zoals je bent en was  
en voerde je mee, via de kassa, in m'n tas

Nu lees ik je van buiten en van binnen  
Tussen de regels door raak ik buiten zinnen  
Je letters raken me, niet alleen op papier  
Maar ook in de spelonken van m'n hartkamers hier  
Nee, dit hoofdstuk wil ik nooit meer sluiten  
Al ga ik nog zo, m'n boekje te buiten

Ik blijf je lezen: het maakt me niet uit waar  
Want jij bent niet wat ze noemen raar  
Maar slechts een dialectisch exemplaar  
zowaar.